

ШУМАДИНКА,

ЛИСТЪ ЗА

КЊИЖЕВНОСТЪ, ЗАБАВУ И НОВОСТИ.

ТЕЧ. VI.

Овај листъ излази сваке Суботе. Цена в одъ 1. Апр. до нове године 18 гр. За огласе плаћа се 3 вр. ср. одъ врсте за едан-путъ а 5 вр. ср. за трипутъ.

№ 46.

Путови Судбине.

(Продужено)

„То си ти заиста была,“ одговори њој болна мати, и њне одъ болова и немоћи изумрле черте постану при овимъ рѣчима за неколико тренутака пријатне, тако да су имале изразъ необичне благости и њжности, кое в Вољана ретко кадъ на њојзи примѣтила. — „Не само да си была послушна,“ продужи Вешта, „него и разумна и оштроумна, тако, да самъ навѣкъ задовољна съ тобомъ была. Испуни и доврши велики задатакъ, за кои самъ те спремао и одгајао, и буди умирућомъ а скоро и мртвомъ твојомъ майки оно, што си њој навѣкъ была. И онда ће те срећа увѣкъ пратити, и ти ћешъ до великогъ почитаня и славе доћи у овимъ планинскимъ предѣлима. Приврженици стари наши богова носиће те на рукама своимъ, а послѣдователи нове вѣре, (т. е. хришћанства) стрепиће одъ тебе, као одъ пламенитогъ мача; а и едни и други изговараће име твоје са страхопочитаніемъ и раздрканимъ срцемъ. — Сѣди садъ край мене, и слушај добро, шта ћу ти причати, да би све мое речи добро запамтила. Садъ в већъ дошло време, да дознашъ и ти све оне околности и тайне, кое се мене и тебе тичу, и да разумешъ едну суморну приповедку, која ће ти доволно разяснити, зашто самъ те я избрала за орудіе мое освете, и зашто ова племенита страсть испуњава прси мое до последнѣгъ мога часа. Смртъ в иначе најболѣе изравнатель, кои укоренѣнъ мржню заглађуе, и кои застава злочинства затире вѣчномъ тамомъ забораваности; али размирица, у којој самъ се я борила и страдала, нетреба да се мојомъ смрти прекида. Крваву мржню, до кое ме вопиоша злоба разпламтила, однећу я и на онај светъ; и надъ моимъ гробомъ и пепеломъ нека се јошъ еданпутъ разбукти очаяна борба, која ће се окончати са смрћу мой непријателя. — Но пріе, него што ћу започети причанѣ мога страдања, дай ми овај цѣлителни напитокъ, кои си ми ти зготовила, мое добро дѣте. Животъ и здрављъ повратити ми неће, али даће ми баръ толико снаге, да ти могу изпричати све, што ти в годъ нужно знати.“

Вољана њој пружи напитокъ, и сѣдне на постелу край свое майке. Пошто в Вешта испила лѣкове, започе она причанѣ свое.

„Кадъ самъ се я родила, не бияше се јошъ про-
стрло хришћанство чакъ у ове предѣле. Моя в мати

была жена видовита (т. е. пророчица) и цѣо народъ звао ю в „мудра жена изъ Дрибе планине“ ерь у свимъ племенима средиѣ Србіе (южне границе садашнѣ Србіе одъ прилике мало ниже исподъ Крушевца) ніе было готово ни едного човѣка, коме ніе она съ ползомъ послужила или у изцѣленю какве тежке болести, или коме ніе баръ са мудримъ совѣтомъ на руци была. Она в дуго време у најсерећнѣемъ браку живила съ моимъ отцемъ, кои в у ратно доба на челу едне чете ратника бранио землю одъ непријателя, а у мирно доба заштићавао свети лугъ нация богова одъ насртаня неосвећени. Она в мене и мою сестру Ярну, која в две године млађа одъ мене была, у зрелѣмъ узрасту почела обучавати у великой науцы, познавати тайне и чудновате силе природе и владати съ њима. На скоро претекнемъ далеко у овимъ знанияма мою лакомисленю сестру и поставемъ тако любимаць мой родителя. Но при свемъ томъ в знала и Ярна доста одъ они вѣштине у којима насъ в мати обучавала.

Кадъ ми в было одъ прилике 18 година, а мојој сестри 16, дођоше неколико калуђера изъ Грчке у наше планине и почеше проповѣдати едну науку, која в пронашћу грозила важности и достоинству наши донде почитовани стари богова. Велика часть народа поведе се за овимъ странцима и одпадне одъ стари богова. А и мой отаць приклони се рѣчима грчки свештеника, и био в одъ њиови рѣчи и начела тако занетъ, да в и у њму sazрела намѣра, однасти одъ стари богова и примити нову науку: хришћанство. Залудъ се мати моя противила, залудъ в она прорицала њму и дѣци њговой пре или после велику несрећу и жалостну судбину; онъ в душомъ и срдцемъ заволио хришћанство, — и тыме в нарушенъ нашъ домаћи миръ. Мати се моя разведе съ њимъ, будући в њнъ вѣрозаконъ њојзи забранѣвао живити у браку съ одпаднякомъ. Я и моя млађа сестра морадосмо слѣдовати нашой матери у ове дивлѣ планине и кланце, гди в она затимъ себи обитель направила.

Велика жертва, кою в она тимъ поступкомъ приняла старой својој вѣри, прибавила в њојзи кодъ оне части народа, која в такође боговима отечественимъ вѣрна остала, највеће почитаніе и уваженѣ. Она в одъ тогъ времена поздрављана одъ целе околине као неко избрано лице неба и свака в њна речъ важила као какво пророчество. Но она в само кратко време уживала ова одличія. Едно јутро нађемо в ми мртву на постели.

Дага смртъ ослободила е душу нѣну одъ трошногъ тѣла и узела е исту у райске предѣле вѣчне милине. Садъ насъ прими отаць опетъ къ себи у кућу и навалѣвао е донде на насъ съ молбама, разлаганяма, а најпосле и претњама, догодъ се нисмо и ми крстомъ прекрестили и християнство примили. Овај поступаъ стао ме е велике душевне борбе и туге; напротивъ сестру мою Ярну отаць е лакше на то склопио.

Наскоро затимъ запроси еданъ одъ најплеменитиј и најбогатиј властела мою сестру Ярну, која е дивне лепоте была. То бияше господаръ одъ Ибра и Ситнице, притяжатель пространи и плодовиѣ области и неограничени господаръ надъ много хиљада поданика. Засе нѣна и заслепљена нѣговимъ богатствомъ, пошла е суетна Ярна за нѣга, премда га нѣе любила, нити е онъ био любви достојанъ; но я се не сумњамъ, да е подмирена нѣна гордостъ богато накнадила нѣвомъ високоумномъ срцу небесно и сладко чувство нѣжне любви, когъ се она лишавала. Одъ тогъ времена она се тако силно погордила, да е на ме гледала као на какву низку служавку, и да ме е понекадъ до срца врећала и рѣчима понижавала. Но понито се она већ вѣнчала, и пошто е она као преузношена госпои са своимъ пресилнимъ супругомъ у нове свое дворе ушла, тада се разжали мало нѣно срце, и наклоностъ према својој сестри оживи у засењеној и занетој души; — она ме понуди, да останемъ одъ тогъ времена кадъ нѣ, и да уживамъ тако и я срећу, и богатство, кое јој е судбина нѣна тако обилно подарила. Али мое пуниимъ правомъ огорчено срце и увређени, до пращине понижени поносъ улио ми е, да одбѣмъ ову понуду, нити да живимъ одъ будљиве милости ове високоумне сестре. Я самъ волеа живити у самоћи са моимъ отцемъ. Наскоро затимъ умре и отаць мой, ах! — и я останемъ у 22 мојој години сама себи остављена на овомъ свету. Уто време упозна ме еданъ скромни и храбри войникъ, и запроси мою руку. Онъ до душе нѣе притяжавао никакво богатство, но нѣговъ племенити изгледъ и доброта срца била су таква преимущества, кой се сасвимъ лишавао супругъ мое сестре, горди и силни господаръ одъ Ибра. Кадъ е истекло време жалости за моимъ отцемъ, я се вѣнчамъ са моимъ заручникомъ. Срећне самъ дане проводила съ нѣимъ, али, ах! само за кратко време. Кадъ самъ у трећој години нашега брака обнадежена била, да постанемъ матери, морао е мой супругъ отићи на войну противъ Авара. Онъ е погинуо у битки и гласъ о смрти нѣговой дошао ми е оногъ дана, кадъ е чедо любви наше свѣтъ угледало.

„Бѣдна майко“, уздана Воляна прекинувши матери својој рѣчь, „заръ е данъ могъ рођена био за тебе данъ ужаса и туге“.

„То дѣте ниси била ти“ одговори Вешта, „кое е у томъ суморномъ тренутку свѣтъ угледало; то бияше красно мужко дѣте, огледало свога несрећногъ отца. — Ти ме гледашь зачуђено и съ изразомъ питаня а и съ некимъ немиромъ. Зауздай твоје удивљенѣ и любопитство, ти ћешъ све по реду одъ мене чути и јоштъ ћешъ многе чудесне ствари одъ мене дознати, кое ти нису никадъ ни на край памети пале. Но чуй ме далъ. Животъ е мой ви-

сїо о концу, толико самъ се била препанула, кадъ ми е еданъ несмилени ужасну ову вѣсть безъ икаквогъ предходителногъ преправљеня саобштио. Необузdana и безпримѣрна туга раздирала е мое убиено срце. Но, ах! такве болове и страоте нѣе природа човеческа кадра савладати; — дивно е, шта и невѣројатно, колико ми слабомоћна дѣца пращине сносити можемо, а да насъ безмерни тереть, кои насъ притискуе, не смрви. — Ма колико да е била туга мое увеле и безнадеждне душе, ипакъ е зато материнско чувство свое мѣсто одржало. Изъ нѣжногъ осмеиваня мога дѣтета црпила самъ я утѣху; за нѣжно ово дѣте живити и страдати осећала самъ снагу и одважностъ, која би иначе одавно у души мојој изумрла била; еръ я самъ се налазила у највећој бѣди и остављена одъ васѣмогъ свѣта, бияше ми предъ очима свуда пустошь и тама. Я самъ одъ иманя имала само толико колико да текъ у силу бога животъ мой и мога дѣтета одржимъ. Премда су предци мога супруга били некадъ најсилније племе у народу, преврати, буне и међусобни раздоръ сурвао ии е съ ове висине тако дубоко, да су унуци они славни войсковођа одрасли у бѣди и сиротини, а кадъ су узрастли, они нису као предци нѣгови блистали на челу войске, него су као прости војници коевали противу непријателя свога отечества. При свемъ томъ нѣе у овој племенитой породици изумрео духъ снаге и бодрости и свака нѣна грана подранѣвала е а и данасъ подранѣо надежду, да ће се племе Растаново (такое се ово племе звало) кадъ тадъ узвисити до прећашнѣ свое славе и величине. А да би у случаю томъ, ако би се ово догодило, и изгнани, по свѣту разтурени членови овогъ племена упознани били одъ они, кои су у Србији заостали, споразумели су се сви између себе „да се свакомъ новорођеномъ у овомъ племени удари знакъ на врату и то у виду коньске главе, која е била грбъ Растановића, и која е некадъ и на нѣновој побѣдителној застави блистала. И мой мали Жарко добио е тай знакъ.“

Два су већ мѣсеца одъ рођеня нѣвогъ протекла била, и то самъ време пробавила у највећој бѣди. Едно вече сѣдила самъ на прагу мое колебе подъ дебелимъ ладомъ едне горостасне елѣ, и гледала самъ замишљено и съ немомъ тугомъ залазакъ сунца, а дѣте ми е у лакомъ сну лежало на крилу. Наеданпутъ тргне ме изъ мога запоса топотъ више коня. Редко е кадъ пролазио какавъ коняникъ крозь ове стѣновите предѣле край мое колебе; и зато се я уплашено пренемъ, кадъ чуемъ ову тутняву. Два богато обучена служителя на виловитимъ коньима саше предъ мојомъ колебомъ, и запитаю ме: да ли самъ я Вешта, удовица едногъ младогъ войника одъ племена Растановића? — Я одговоримъ да есамъ. — „Е, фала Богу“, прозбори на то онај стариј између нѣи, кадъ смо те едномъ нашли; ми ти доносимо поздрављ одъ твоје сестре Ярне, моћне и богате госпоје одъ Ибра. Она те позива и моли, да доћешъ у дворе нѣногъ супруга; еръ она потребуе твою сестринску услугу. Она е пре неколико дана родила прекрасну дѣвојчицу, нѣно друго дѣте, но збогъ слабости, у коју е пала одъ опасне едне болести, нѣе у станю, дойти га. И будући е она разумела за твою злоудну судбину, а и твоје садашнѣ положенѣ добро познае и сожальва, то се она нада, да ћешъ ти нѣну молбу испунити и бити дойкниа нѣногъ дѣтета. Што

се твогъ синчиѣа тиче, нѣму неће ништа оскудѣвати, нѣму неће ништа материиска негати. Ти нешъ га са собомъ понети и оба дѣтета подеднако надгледати. Немой се бояти, да не она съ тобомъ поступати као съ каквомъ нискомъ служавкомъ, и да не бити увреѣна гордошћу твою преузвишене сестре, а наше госпође; госпоа одъ Ибра чезне, да после толикогъ времена опеть види, и никадъ неће она заборавати, какву си ѿй ти неоцнѣному услугу испуенѣмъ нѣне молбе учинили.

(Продужиће се.)

Судъ краля Кастилскогъ Педра.

Подъ владомъ краля Педра, названогъ грознымъ, убио е Митрополитъ Толедскій едногъ чизмара само зато, што е чуо, да е онъ о нѣму — Митрополиту — ружно говорио. Сынъ убиеногъ не хтео свога отца неосвећеногъ оставити, зато оде духовномъ суду и обтужи Митрополита као убицу. Судъ саслуша нѣга и осуди Митрополита, да годину дана несме никакавъ свещеный обредъ свршити.

Чизмару, кои казни црквене не познавао, чинила се ова казнь врло малена, и зато е размишљавао како не свога отца достойне осветити, и чекао е зато уде-сну прилику.

Краль Педро долазио е сваке године у Толедо, кадъ е заветина была, па е и те године дошао. Сынъ убиенога изиђе предъ нѣга, баца се на землю и са сузнымъ очима заште заштиту и правицу. Краль му рекне „заръ то може бити, да се теби, ако право имашъ, правица недосуди“. О како да неможе, ваше величество, я самъ чизмаръ, а убица мога е отца Митрополитъ Толедски; кои е за то свое, простогъ човека недостойно дѣло, осу-ћенъ само на то, да годину дана никакавъ свещеный обредъ свршити неможе, а то не ништа“. „Мислишъ ли ты, да бы ти се онда задоста учинило, кадъ бы ти сво-юмъ рукомъ убицу твога отца убио“ упита краль. „О! съ каквомъ бы радости и задовольствомъ я то учиню, кадъ бы ми ваше величество дозволило“ рекне чизмаръ. „Я ти дозволявамъ, и бринућу се о теби“ одговори краль.

Са нестрплѣнѣмъ очекивао е чизмаръ светковину сутрашнѣгъ дана, при којој не Митрополитъ чинодѣй-ствовати. Онъ прикрие мачъ и сакри се кодъ палате царске, гди е литія проѣи морала, уочи добро у-бийцу свога отца и кадъ е онъ управъ спроћу овога быо, потегне чизмаръ мачъ и два-путъ га прободе.

Гласъ, да е Митрополитъ при литіи убиенъ, распро-страни се скоро по целой вароши, сви су се чудили од-важности чизмара и мислили о начину, на кои не за ова-ко велико преступленъ казни быти. Убицу увате и хтели су га у затворъ одвести, но онъ се отимао и де-рао тако яко, да га е краль, кои е на балкону стаю, чуо и заповедіо къ нѣму га довести.

Садъ су сви мислили и говорили, да не преступникъ пайгрознѣ казни быти, знаюћи какавъ е краль, и зато сви потрче, да чуо, на што не осућенъ быти. Краль му рекне, кадъ су га већ предъ нѣга довели: „бѣднѣй чо-

вече, какавъ те печастивый духъ наведе, да предъ бо-жимъ и моимъ очима онако дѣло учинишъ.“ Чизмаръ приповеди кривицу свога отца, збогъ когъ е убиенъ, и пра-вицу, кою му е духовный судъ досудио. Приятельи уби-ного доказивали су крало, да е нѣму и одвише удотле-творена дато, кадъ е Митрополитъ, као лице високогъ духовногъ реда осућено, да за годину дана никакавъ све-штеный обредъ свршити неможе, и надали су се, да не убица најжешће казни быти; али се преваре. Краль упыта, какавъ е занатлія убица и кадъ му кажу, да е чизмаръ, окрене се и рекне, „я те за твоє велико пре-ступленъ казнимъ тимъ, да годину дана твой занатъ ра-дѣти несмешъ, а да бы за то време живити могао, опре-дѣлићу ти одну сумму изъ имана митрополита, кога си убио.“

М р и н ц е.

— Наполеонъ е страшно мрзио на оне жене, когъ нису свой правый посао гледали, него се у политику мешале. Тако одномъ приликомъ кадъ е една списатель-ка са еднимъ одъ вишегъ реда чиновникомъ у дружеству гди е и Наполеонъ быо говорила о политики и о рату, кои се води, рекне ѿй онъ: „Немешайте се госпо у туђъ посао, већ гледайте да вамъ дѣца неплачу.“

„Части ме еднимъ доручкомъ“ рече еданъ шальви-чина Юди, кои е велика тврдица быо, па небу ти каза-ти нешто, што више одъ 100 форинти вреди. Юда ра-достанъ превари се и части га, и съ нестрплѣнѣмъ ед-ва е дочекао, да овай доручкуе, и чимъ е видіо, да е шальви-чина ситъ, упыта га шта е то, шта му има казати, и шта бы више одъ 100 форинти вредило. Шальвичина се окр-ене и рекне му: „двеста форинти ель да бы више вре-дѣло него сто?“ и оде.

— Еданъ пианица кадъ е у врло якој грозниці быо, зовне два доктора у помоћ. Они се стану саветовати найпре о томе, како не му велику жећ, кою има, зага-сити, а онъ чувши то рекне имъ „небритесе ви за жећ, я знамъ нѣой лекъ, већ гледайте, те грозницу часъ пре-отерайте“.

Кажу, да е године 1661. осућенъ быо у Финландіи еданъ ѣакъ на смртъ само зато, што е врло лако стра-не езике учио и изредно писао, и да му е ову казнь по-сле вишей судъ ублажио съ вечитомъ робіомъ.

— Близу двора цара хинескога нико неумире, а то зато, што чимъ се ко поболе, а близу двора обитава, таки га носе на читаву милю даль. Ако ко одъ капи (шлога) близу двора умре, у найвећой тайности мора се извети, и сродници глобу плате.

Кадъ су Руси подъ Потемкиномъ 1788. год. Очаковъ одъ Турака отели, министри султанови нису му дуго сме-ли казати, но найпосле боѣи се, да онъ одъ кога дру-гогъ нечуе, кажу му, да има два Оцакова, т. е. велики и мали, и да су овай последњи Руси отели. Султанъ не више о томе ни мислю. Едногъ дана изютра рано, поће онъ по обичаю свомъ и најне на едногъ изнемо-глогъ войника, кои е за парче леба просіо, и кои му е ове речи, кадъ се е къ нѣму приближио рекао: „Удели ми што великоможни падиша, еръ самъ се за тебе и вѣ-

ру у Оцакову тукао, па садъ одъ глади скапавамъ. — „Бсилъ ты дакле быо у оной битки кадъ су Руси мали Оцаковъ отели упита султана. „Господару правовѣрны, Оцакова нема два, већъ еданъ и тай еданъ отели су Руси.“ Садъ султанъ увиди, да су га њгови министри преварили, и за предупредити веће преваре неке одъ њи повеша, а неке изъ землѣ прогна.

М а л и н е.

Буди пріятелю твоме пріятель, люби свакогъ поштеногъ човека, непостављаюћи разлику између вѣре, занимања и народности.

Пріятельство данасъ ништа нѣ него тргованъ, ерѣ ти нико данасъ неће бити пріятель, ако каквугодъ асну одъ тебе нема.

Одъ смрти се не треба бојати, ерѣ е она по себи добро, будући се њомъ учини край свима злама.

Само онај кои цвѣтъ на дрвету чува, може на плодъ мислити, и само онај, кои е семе посејо, може се жетви надати.

Отечестволюбіе найвиша е добродѣтель, ерѣ у прсима гди оно неживи, нема никакве любви; дакле ни добродѣтели.

Трудолубіе е выше одъ оштроумія, и илјадама, кои бы са овимъ вратъ себи сломили, попну се съ онимъ срећно на висину, кудъ теже.

Богатство брже отврђава срце човека, него ключала вода ја.

Чувайсе одъ површногъ, едностраногъ и замршеногъ изгледа стварій! Изслѣди имъ темель; успокои се у свему, шта читашь, слушашь и мислишь, само при чистимъ и опредѣленнымъ попятіама. Брѣ привезати се за мрачна и несавршена попятія, то производи замѣшталство и неспоразумѣванъ.

Шта не бы смо дали за едну основну надежду у смрти! — Обещъ ли да е имашъ, то се учи Бога и себе самогъ познати.

Найвећа часть людій нѣ злонаравна, неће ни зло да чини; али и међу самымъ онима, кои се виде, да ѡй е природа правичива и добрима учинила, мало ѡй е, кои

бы довольно некористолюбиви были, кои бы воля и нравне величине имали, да добро съ некимъ пожертвовањама своима чине.

Чувство правде и сабољзнованя, природный нагонъ къ дружествености, гордость да е полезанъ и къ помаганю готовъ быо, свима е людма обште, оно може бѣдомъ усамѣлни дивляка задржано, али не изкоренъно быти. Но нагони ови получаваю развитакъ овай у свеобштемъ животу, а управлянь своє разсуждаванъмъ и размишляванъмъ. Растенъ нравствене науке зависи дакле одъ просвете ума њіовогъ.

О д г о н е т к е.

1. Корняча, ерѣ носи свою куфу. 2. У аптеки. 3. Ланъ. 4. Оне на мапи.

З а г о н е т к е.

Ко развлочи свой посао и опетъ у свое време буде готовъ?

Некува се, нежбаће се, негута се, и опетъ многима добро прія, и безъ њга немогу быти?

Изъ живота самъ произишао, самъ животь немамъ, а кадаръ самъ свакомъ живомъ што оће одговорити.

Коме све у свое време долази?

С т е щ и н т а.

При Суду Алексиначкомъ надъ масом поч. Цветана Мишића б. дунђерина изъ Алексинца 2 Августа.

При Суду Крагуевачкомъ надъ масомъ поч. Николе Поповића Ђеде 16 Августа.

При Суду Чачанскомъ надъ масомъ през. Младена Агатановића с' Рашке 5. Августа.

При Суду в. Београда надъ масомъ поч. Неше Николића изъ Подгорице у Турској 5 Августа.

Л и ц и т а ц и е.

Нач. окр. Чачанскогъ продаваће у Чачку здание съ плацемъ у комъ е судъ быо 25. 26 и 27 Юнія.

Нач. окр. Пожаревачкогъ продаваће добра Милоша Гаиногъ изъ Бора 10, 11 и 12 Юнія.

22 т. м. држаће се петодневный панађуръ у Карановцу.

15 т. м. држаће се петодневный панађуръ у Крушевцу —

О Г Л А С И.

Подписаный радъ е своя непокретна добра, коя се у Неготини и око њъ налазе продати, и позива оне, кои би што одъ исты купити желили, да му се пріаве. Добра су проценѣна и то: кућа у Неготини 350 # ц. браникъ са 500 комада дрва и поредъ њга два дана и по ораће землѣ, коя се као башта употребљава 200. # ц. Ливада на Радувачкомъ путу 40 # ц. браникъ у селу Ясеницы 50 # ц. Ливада близу

Неготине 10 # ц. Исподъ ове цене не може се ништа дати. Ко жели видети добра нека се обрати отчуу момъ Сими Новаковићу у Неготини.

И Л Я Л У К И Њ

Практикантъ Поп. Просвете.

(4—4) Кодъ Тоше Половића бирташа кодъ „Дамшифа“ има лепа Карловачка вина по два гроша ока. Ко жели на више узети може евтиніе добити.

☞ Како се на књигу „Пригораць или страдања Христіяна У турској“ јавіо знатанъ брой предписника, то е издатељу могуће было штампати неколико стотина екземплара выше него што бы јављне предписнике потребовао. Зато се овимъ обзано читаюћемъ свету, да писма съ именима гг. предписника јошть прима у шабцу професоръ Стоенъ Бошковићъ, докле годъ прва свеска неизиђе, а та се већъ у велико штамп.

(2—2)

Издае Любомиръ Ш. Испадовићъ.

У Књигопечатњи Княжества Србскогъ.